

- Nem kérem, örménymagyar.
 - Szóval magyar.
 - Nem kérem, ismétlem: örménymagyar.
 - Ilyen a kérdőívre nem írható. Döntse el; örmény, vagy magyar?
 - Hát, akkor magyar - emelte föl fejét az EÖGYKE-szimpatizáns és családja.
- Az összesítéskor kiderült, hogy Magyarországon pontosan 117-en vallották magukat örmény kisebbséginek.
- A kimutatások elkészültek.
- Ombud S. Manó közbenjárására pedig az Országgyűlés meghagyta az Országos Örmény Önkormányzatnak juttatott eddigi pénzbeli és erkölcsi támogatást.

Népszámlálás II.

2001-ben a **KSH** (Központi Statisztikai Hivatal) és a **KSH** (Kisebbségi Sónivatal) gyümölcsöző együttműködése alapján a népszámlálás során megszámlálták a törvény szerinti kisebbségeket Magyarországon. Ez így zajlott

- Nemzetisége? _
- Örménymagyar
- Tehát örmény.
- Nem kérem, örménymagyar.
- Szóval magyar.
- Nem kérem, ismétlem: örménymagyar
- Ilyen a kérdőívre nem írható. Döntse el: örmény, vagy magyar?
- Írjon örményt.,. - legyintett megadóan az EÖGYKE szimpatizáns és családja.

Összesítés után kiderült, hogy Magyarországon összesen 14.928 fő örmény lakik. Az Országgyűlés Ombud S. Manó közbenjárására megduplázta az Országos Örmény Önkormányzatnak juttatott pénzbeli és erkölcsi támogatást, valamint központi forrásból örmény tannyelvű iskolát építettek, ahova azóta beiratkozott mind a 19, örményül tudó gyerek.

Még egy utánnomás az *ERDÉLYI ÖRMÉNY KACAJOK* című lapból:

JAN ARANYAN: A lelszi bárdok

Edwardian angol király
léptet Audiján -
"Hadd látom - úgymond - mennyit ér
a lelszi tartomány?"

"Van-é ott önkormányzat is,
van-é dotáció?
Támogat-é a Hivatal,
s a tévé-rádió?"

"Felség, valóban, koronád
legszebb gyémántja Lelsz –
itt kisebbségi törvényre
s hú szavazókra lelsz!"

S Edwardian angol király

vágtat Audiján
körötte ég a pofabőr,
pirul a tartomány.

Főhivatal a vár neve,
hol aznap este szállt,
Főhivatal elnök-ura
vendégli a királyt.

Vadat-halat s mi jó falat,
adózó ingere -
sürgő csoport párt-szolga hord,
s külföld tapsol bele.

"Ti urak, ti urak, ti Lelsz-ebek!
Nem mulattok velem?
Amit lelek, azt elviszem
ezért kell Lelsz nekem!"

"Ti mensevik többségek,
a józan szó csak árt!
Hol van, ki zengje tetteim?
Elő egy lelszi bárd!"

Szó bennszakad, hang fennakad,
(a törvényt megszegik) -
ajtó megől egy-egy konok
lelsz-bárd emelkedik.

"Itt van, király, ki tetteid
törvény elé viszi -
Kultúra, klub, egyesület!
A többség sem kicsi!"

"Máglyára!" - szól Edwardian -
"a kisebbségnek árt!
Ah, elismerés kell nekünk!"
S jön újabb lelszi bárd.

"Ah, lágyan kél az esti szél
a Hivatal felől...
a tisztesség, a józan ész
lassacskán összedől!"

"Meglátom én!" - s parancsot ad
király, rettenettest:
"Máglyára, ki nem onnan jött,
keletről, egyenest!"

Szolgái szétszáguldanak

önkormányzat-szerén -
Főhivatalban így esett
hasra törvény, szegény.

S ötszáz bizony, dalolva ment
a füstbe, millió!
Senki se tudta mondani:
fiúk, ez így nem jó!

"Haha! Mi zúg? Erdélyi dal
a klubotokban ez?
Felköttem az ombudsmant,
ha bosszant bármi nesz!"

Áll néma csend - bizottságok
zümmögnek, mint bogár -
"Fejére szól, ki szót emel!
Edwardian jó király!"

De túl zenén, túl síp-dobon,
Főhivatalon át -
mégis akad, ki énekl
a józan ész dalát.

(**Lelsz** közép-európai tartomány, amelyet a versben sem említett évben megszálltak az ideiglenesen hazánkban állomásozó Edwardian király anglian hadai. A nyelvtörténészek szerint **Lelsz** tartomány történelmi jellemzője, hogy ki mit lel, azt lenyúlja. Azaz, régi angol mondás szerint: "**Kikorján kel, aranyjant lel!**")

(A fordító - Béla néni - megjegyzése)

A Klub háziaszonya előadásában *Zuboly - Bányai Elemér: Örmény anekdoták és egyéb apróságok* (Szamosújvár, 1902) című gyűjteményéből a több, jóízű anekdota között a következőt is hallottuk (nem különösen értékes-e, hogy száz éve Zuboly ugyanúgy meg volt áldva-verve az önirónia intelligens, öntisztító képességével?):

Az ajándék

Barcsay Domokos anyósa, *Korbuly Bogdán*né névnapjára egy nagyobb virágvázát akart vásárolni s azért bement egy kolozsvári porcelán-kereskedésbe. Az üzlet-tulajdonos keserves panaszok között éppen egy hatalmas virágvázának darabjait szedte össze, amelyet ügyetlen inasa tört össze.

Látja, méltóságos uram - szólta a kereskedő panaszkodva - ilyen az üzlet. Mennyi apró darabot kell eladnom, míg ennek az ára megtérül. Most hozattam üzletem díszére és tízezer koronába került.

Barcsay rövid gondolkodás után a szomorú kereskedőhöz fordult: - Mennyiért adja nekem ezeket a darabokat?

A kereskedő nagyot bámult s mosolygott, de mikor látta Barcsay komoly szándékát, húsz koronáért átengedte.

- Kérem tegyék be egy nagy ládába ezeket a darabokat, szegezzék le jól s majd egy hordárt küldök érte.